

Een heel vreemd paasei

Juul M. Williams

(Dit is het laatste deel uit de serie van vier verhalen door Juul Williams)

‘Drieëntwintig. Nog zeven paaseitjes en dan zijn ze allemaal gevonden.’ Gisterenavond hebben Andrea en Yasmina de eitjes verstopt op de speelplaats. Dertig in totaal. Sommige hebben ze heel goed verstopt. Andere hebben ze verstopt op zichtbare plekjes. Dan konden ook de kleintjes ze makkelijk vinden. Andrea kijkt de kring rond. ‘Maar ik zie dat nog niet alle kindjes klaar zijn met zoeken. Waar zijn Ismaël en Sharif?’ Yasmina lacht. ‘Die zullen wel weer kattenkwaad uithalen.’

Ismaël en Sharif zijn de oudste kinderen in de groep. Allebei zijn ze zes jaar oud. Het zijn leuke, lieve jongens, maar soms een beetje ondeugend.

Juist als Yasmina en Andrea een rondje over het speelflein lopen om te kijken waar ze zijn, komen de jongens uit de bosjes gekropen. ‘Ah, daar zijn jullie eindelijk,’ zegt Andrea.

‘Waar waren jullie?’ De jongens geven geen antwoord. In plaats daarvan houdt Ismaël iets omhoog. Het is een portemonnee. Hij is van groen leer.

‘Hoe komen jullie daaraan? Waar hebben jullie die gevonden?’ Andrea kijkt bezorgd. De kinderen vinden wel vaker dingen in de bosjes. Mensen gooien daar veel rommel neer.

‘Daar,’ zegt Sharif en wijst naar het park achter de bosjes.

‘Jullie mogen daar helemaal niet komen,’ zegt Yasmina. Ze is een beetje boos. Ze moet er niet aan denken wat er kan gebeuren als de kinderen wegllopen. Je hoort soms zulke enge verhalen.

‘Maar hoe kwamen jullie dan in het park?’ vraagt Andrea. ‘Er staat toch een hek tussen het park en het speelflein?’

‘Het hek is kapot,’ zegt Ismaël met een ernstig snoetje. ‘Kom maar kijken.’ Sharif pakt Andrea bij de hand. Ze kruipen door de bosjes. Daar staat een hek van gaas. En inderdaad, het is kapot. Iemand heeft met een tang het ijzerdraad doorgeknipt. Het gat is groot genoeg om doorheen te kruipen.

‘Potverdikkie, wie heeft dat nou weer gedaan?’ zegt Andrea. ‘En daar zijn jullie doorheen gekropen? Jullie hebben je toch niet bezeerd aan het ijzerdraad?’ Dan wijst Sharif naar een grote rododendron met mooie roze knoppen. ‘Daaronder lag die portemonnee.’ ‘Lag er nog meer?’ vraagt Andrea. Ismaël en Sharif kijken elkaar aan en beginnen te giechelen.

‘Er lagen alleen vieze dingen. Een bierblikje, een sigarettenpakje, en papieren zakdoekjes...’ Dan beginnen de jongens hard te lachen. ‘Er zat poep aan.’ ‘Hè bah!’ zegt Andrea en trekt haar neus op. Maar ze moet toch wel lachen. Jet en Yasmina lachen ook.

‘Van wie is die portemonnee?’ vraagt Ismaël. ‘Dat weet ik niet,’ zegt Andrea, ‘maar daar komen we zo achter.’ ‘Er zit maar één centje in,’ zegt Sharif.

Andrea maakt de portemonnee open. Al het papiergeld is weg. Dat had ze wel verwacht. Het vakje voor kleingeld is ook leeg. Op een muntje na. Ze bekijkt het tussen duim en wijsvinger. Er staan drie bloemetjes op. ‘Goh, een Oostenrijkse schilling, die is oud. Kijk eens, Jet, leuk hè? Dat is nog een muntje van vóór de euro.’

‘Wat zit er verder in?’ vraagt Jet. ‘Iets waar een adres op staat?’ Andrea haalt een bonuskaart uit de portemonnee, en een pasje van de bibliotheek. ‘Amina Maarouf,’ leest ze hardop.

‘Amina Maarouf?’ zegt Jet verbaasd. ‘Maar die ken ik. Die heb ik nog Nederlandse les gegeven, een paar jaar geleden.’ ‘Laten we dit maar gauw naar de politie brengen,’ zegt Andrea. ‘Haar geld is ze kwijt. Maar de rest zal ze wel graag terug willen hebben.’

‘Mogen wij mee?’ roepen Ismaël en Sharif. ‘Ach nee jongens, dat gaat toch niet,’ zegt Yasmina. ‘Andrea kan jullie toch niet zomaar meenemen. Veel te veel gedoe.’ ‘Helemaal niet, hoor,’ zegt Andrea lachend. ‘Ik heb twee kleindochters, dus heb ik twee kinderzitjes in de auto. De jongens kunnen makkelijk mee.’

Op het politiebureau is het rustig. Het is immers zondag. ‘Deze jongens hebben bij het paaseieren zoeken deze portemonnee gevonden,’ zegt Andrea. ‘Juist ja,’ zegt brigadier Willems. ‘En waar hebben jullie die gevonden?’ ‘In de bosjes, tussen het park en het oude schooltje,’ zegt Andrea. ‘Daar is trouwens het hek kapot.’ ‘Goed dat u het zegt, mevrouw. Ik zal er meteen melding van maken bij de gemeente. En nu eens kijken van wie die portemonnee is.’ ‘Op het pasje van de bibliotheek staat Amina Maarouf,’ zegt Andrea. ‘Ah, dat kan wel kloppen,’ zegt de brigadier. ‘Daar is aangifte van gedaan. Haar portemonnee is inderdaad groen.’

‘Er zit maar één centje in,’ zegt Sharif met een beteuterd snoetje. Brigadier Willems haalt de schilling eruit. ‘Ja, maar dit is een heel bijzonder centje. Dit is een geluksmuntje. Amina zal wel heel blij zijn dat jullie het hebben terugvonden.’